

Arrest

nr. 302 213 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 november 2021 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 2 juni 2022 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 22 november 2021.

1.4. Verzoeker dient op 24 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 mei 2023 en op 29 augustus 2023.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 12 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran.

Rond 1392 (Iraanse kalender, omgezet naar westerse kalender 2013/2014) begon u te werken in het bouwproject 'Iran Mall'. U was er verantwoordelijk voor 300 werknemers. In 1397 of 1398 (2018/2019 of 2019/2020) nam u eens deel aan een betoging tegen de hoge benzineprijzen in Iran.

Rond maart/april 2019 nodigde een man van de herasat (Iraanse inlichtingen/beveiligingsdienst) u naar zijn kantoor uit. De man vertelde u dat u A. G., een medewerker van u, moest ontslaan omdat hij baha'i was. De volgende dag vertelde u A. dat u de opdracht had gekregen hem te ontslaan maar dat hij van u verder mocht blijven werken. De dag hierop vroeg u raad aan S. H., uw schoonbroer die directeur was van het bedrijf waarvoor uw bedrijf werkte. S. raadde u aan om A. een aantal dagen verlof te laten nemen. De volgende dag vertelde u A. dat hij een week betaald verlof diende te nemen en dat hij nadien opnieuw zou kunnen komen werken indien er niet meer naar hem gevraagd zou zijn. Aangezien er zich geen problemen voordeden kwam A. een week later opnieuw voor u werken. Rond mei 2019 was u op weg naar uw werk wanneer u door uw neef H., die voor u werkte, werd verwittigd dat de Iraanse autoriteiten op zoek naar u in uw kantoor op uw werk waren binnengevallen. U dook hierop dadelijk onder bij B., een vriend van u. U belde naar S.. Hij vertelde u dat u omwille van deze problemen het land moest verlaten. Twee dagen later vielen de Iraanse autoriteiten uw ouderlijke woning binnen. Er werd tegen uw moeder gezegd dat u bekeerd was tot het baha'isme en dat u gedood moest worden. Zes dagen later verliet u Iran. U reisde via Turkije naar Griekenland. Na een verblijf van zes maanden in Griekenland reisde u verder naar Roemenië. Bij uw binnenkomst in Roemenië werd u door de politie gearresteerd, tot op uw onderbroek ontkleed, voor twee uren in de sneeuw vast geboid aan een bank en geslagen. U diende in Roemenië een verzoek om internationale bescherming in. Zonder het resultaat van uw verzoek af te wachten reisde u verder naar België waar u op 30 januari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Rond mei 2020 kwamen er in Iran agenten in burger naar uw ouderlijke woning. Zij vroegen waar u was en vertelden tegen uw zus Z. dat zij er voor zouden zorgen dat zij haar werk als leerkracht zou verliezen. Rond september/oktober 2020 leerde u in het opvangcentrum mensen van de baha'igemeenschap kennen. U begon vanaf dan deel te nemen aan hun activiteiten. Op 30 maart 2021 bekeerde u zich officieel tot het baha'isme.

Omdat u niet kwam opdagen voor uw persoonlijke onderhoud en u geen geldige reden voor uw afwezigheid gaf, beëindigde het CGSV op 23 november 2021 de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. U ging op 20 december 2021 tegen deze beslissing in beroep. Op 2 juni 2022 werd uw beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen. Op 24 juni 2022 diende u zonder België te hebben verlaten een tweede verzoek in.

In augustus 2023 vernam uw zus Z. dat zij niet meer voltijds kon lesgeven. Z. wist niet of dit kwam doordat zij er reeds meermaals door de herasat van haar school op gewezen werd dat zij haar hidjab niet goed droeg of omwille van uw problemen met de Iraanse autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), kopieën van loonfiches en van uw werkverzekering waarmee u wilt aantonen dat u werkzaam was binnen het bouwproject 'Iran Mall', twee usb-sticks met foto's en video's van uw activiteiten binnen de baha'i-gemeenschap, een kopie van uw baha'i-lidkaart d.d. 30 maart 2021, een kopie van een attest d.d. 11 mei 2022 waarin staat dat u werd verkozen om te zetelen in de lokale geestelijke raad van de baha'i van Antwerpen, kopieën van notulen van de lokale geestelijke baha'i-raad van Antwerpen d.d. 1 mei 2022 en 5 juni 2022, een kopie van een brief d.d. 16 mei 2023 waarin staat dat de nationale geestelijke raad van de baha'i-gemeenschap er van op de hoogte is dat u een afspraak heeft op het CGVS en waarin bijkomend praktische informatie over de baha'i in België staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw rechtstreeks vluchtaanleiding uit Iran, namelijk dat u met de Iraanse autoriteiten in de problemen zou zijn gekomen omdat u een werknemer van u die aanhanger was van het bahaïsme, ondanks de herasat dit gevraagd had, niet zou hebben ontslagen (CGVS 1, p12). Immers, u legde tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië op 18 december 2019 (beslissing Roemenië, p1), totaal andere verklaringen af. Zo verklaarde u er Iran te hebben verlaten omdat u reeds twee jaren bekeerd was tot het orthodox-christelijke geloof, omdat u homoseksueel was, uw vriend omwille van diens homoseksualiteit werd opgepakt en hij u vanuit de gevangenis verwittigde dat u ook problemen zou krijgen (beslissing Roemenië, p2-4). Aangaande uw verklaringen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud in Roemenië op aanraden van een ander Iraanse vluchteling niet de waarheid vertelde omdat u zo snel mogelijk van het onderhoud vanaf wou zijn en Roemenië zo snel mogelijk wou verlaten (CGVS 1, p20), dient er opgemerkt te worden dat dergelijke verklaringen in schril contrast staan met uw verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud in Roemenië aflegde, namelijk dat u lang in Roemenië wenste te blijven en u er werk wou vinden (beslissing Roemenië, p2). Bovendien diende u, gevraagd naar wat het ergste zou zijn wat u kon overkomen indien u in Roemenië de waarheid zou vertellen, het antwoord schuldig te blijven en verklaarde u dat u zich enkel baseerde op wat anderen tegen u vertelden. Dergelijke gang van zaken is echter weinig ernstig te noemen. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn echte vluchtmotieven en het tijdstip waarin de problemen zich presenteerden. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de volledigheid kan er nog op gewezen worden dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen die u op het einde van uw tweede onderhoud aflegde, namelijk dat u bij aankomst in Roemenië door de politie twee uren lang in uw ondergoed aan een bank in de sneeuw zou zijn vast gebloed en er geslagen werd (CGVS 2, p13). Immers, gevraagd bij de DVZ of er redenen waren die te maken hadden met uw opvang of behandeling in Roemenië waardoor u niet naar Roemenië zou kunnen overgedragen worden, vertelde u niets over enige mishandelingen in Roemenië en haalde u enkel de socio-economische problemen in het land aan waardoor de politie aan de vluchtelingen zouden vertellen dat zij zo snel mogelijk het land moesten verlaten (DVZ-vragenlijst; vraag 33).

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw relatie met uw werknemer A., omwille van wiens aanhang tot het Bahaïsme u in de problemen kwam met de Iraanse autoriteiten. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u in Iran problemen kreeg met de Iraanse autoriteiten omdat u A. had aangenomen en omdat u enkele keren met hem was uit geweest (CGVS-vragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u A. enkel op professioneel vlak kende en u slechts één keer met hem ging eten -nadat u reeds van de herasat had vernomen dat u hem moest ontslaan- om hem te bevragen over zijn religie (CGVS 1, p14-15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u louter uw laatste verklaringen, namelijk dat u slechts één keer met A. ging eten (CGVS 1, p20). Een louter herhalen van een verklaring is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u voor de DVZ ook geen woord hebt gerept over het feit dat de herasat u had gevraagd om A. te ontslaan, wat nochtans de aanleiding van uw problemen was. Integendeel, u verklaarde tijdens dit onderhoud dat u pas na de inval van de autoriteiten in uw kantoor te weten kwam waarom ze naar u op zoek waren – wat zeer bevreemdend is als de herasat u al eerder had gewaarschuwd omtrent A. (CGVS vragenlijst; vraag 3.5).

Voorts is het merkwaardig dat u niet kon vertellen of ook A. problemen had gekend met de Iraanse autoriteiten. Evenmin wist u of A. nadat de Iraanse autoriteiten op uw werk waren binnengevallen er bleef verder werken (CGVS 1, p16). U vroeg dergelijke zaken nooit, naar eigen zeggen omdat u geen connecties meer had en u er enkel aan dacht om weg te geraken (CGVS 1, p16). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u nadat de Iraanse autoriteiten op uw werk waren binnengevallen wel degelijke nog over contacten beschikte –zowel voor als nadat u Iran verlaten had- waardoor er niet kan ingezien worden waarom u zich niet zou ingelicht hebben over het wedervaren van A.. Zo nam u dadelijk na de inval op uw werk in Iran contact op met uw vriend B. met de vraag of u bij hem kon onderduiken, contacteerde u uw schoonbroer die u vertelde dat u het land moest verlaten (CGVS 1, p12) en had u tijdens de periode dat u bij B. ondergedoken was telefonisch contact met uw moeder die u op de hoogte bracht van een inval in uw ouderlijke woning (CGVS 1, p12). Bovendien kon u ook na uw vertrek uit Iran via uw moeder en

zussen, waarmee u nog steeds contact heeft, navraag laten doen naar het wedervaren van A., iets wat u naliet te doen (CGVS 2, p14). Ook over uw eigen lot kon u bitter weinig vertellen. Zo wist u niet of er in Iran een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart en of u reeds bij verstek veroordeeld was. U vroeg aan niemand in Iran om hieromtrent polshoogte te nemen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw moeder oud is en uw zussen bezig zijn met hun leven en hun werk, het systeem in Iran corrupt is en u er het nut niet meer van inziet nu u veilig bent in België (CGVS 1, p17) kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. U had immers de mogelijkheid om (andere) familieleden, een advocaat of andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van bahai's in Iran te vinden is. De Bahá'i International Community ziet het als haar plicht om de Iraanse bahai's een stem te geven. Zo werd de website iranbahaipersecution.bic.org in het leven geroepen met de bedoeling de vervolging van bahai's te documenteren. Tevens worden er geregeld rapporten uitgebracht waarin vervolgte bahai's met naam en toenaam genoemd worden. In dit verband is het uiterst frappant dat u de baha'i-gemeenschap in België –waartoe u gezien uw bekering tot het Bahaïsme op 30 maart 2021 behoort- zelfs niet eens in kennis stelde van de problemen die u en uw familie in Iran zouden ondervonden hebben omwille van de vervolging van baha'i in Iran (CGVS 1, p17). De ernst van de vervolging van de bahai's in Iran en het feit dat de baha'i-gemeenschap zo bedreven is om deze in kaart te brengen indachtig, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hen op de hoogste stelde van uw problemen in Iran, quod non in casu. Gevraagd of u de reden waarom u Iran diende te verlaten of de problemen die uw familie meemaakte in Iran niet bij de baha'i-gemeenschap aanklopte, kwam u niet verder dan te verklaren dat u dit niet deed omdat niemand u hiernaar gevraagd heeft, omdat u geen open boek bent en u niet over uw persoonlijke problemen spreekt (CGVS 1, p17). Dat u uw medegelovigen in België niet op de hoogte bracht van de problemen die in Iran ontstaan waren omwille van uw weigering een baha'i te ontslaan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Aangezien er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u in de problemen kwam met de Iraanse autoriteiten omdat u A., een baha'i, niet ontsloeg –waardoor zij u beschuldigden een ongelovige en baha'i te zijn (CGVS 1, p9)-, kan er evenmin nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten omwille hiervan na uw vertrek uit Iran u zouden gezocht hebben (CGVS 1, p14) of dat uw zus Z., die leerkracht is in Iran, omwille hiervan slechts 14 lessen heeft gekregen in plaats van de 30 lessen die zij in het verleden kreeg (CGVS 2, p2-3).

Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat u in België oprechte interesse in het bahaïsme zou hebben gekregen. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat, indien deze zaken in Iran niet gebeurd waren, u ook geen interesse zou hebben gekregen in een andere religie (CGVS 1, p6 + p18-19). In dit verband kan er nog op gewezen worden dat u doorheen uw persoonlijke onderhouden geen coherente verklaringen aflegde inzake de interesse die u in Iran in andere godsdiensten zou hebben gehad, wat uw oprechtheid van uw interesse in het bahaïsme verder ondermijnt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u in Iran gelovig was en interesse had in andere religies (CGVS, p19). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat u sinds uw 17 of 18 jaar geen geloof meer had (CGVS 2, p3) en dat u in Iran geen interesse had in ander geloofsovertuigingen, u dacht hier naar eigen zeggen niet aan omdat u met vrienden naar feestjes ging (CGVS 2, p4).

Dat u in België geregistreerd bent als baha'i en u binnen de baha'i-gemeenschap activiteiten heeft, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw bekering enkele documenten kon neerleggen (doc 1, 2, 3, 4, 5, 8 & 9) toont echter niet aan dat uw bekering tot het bahaïsme ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk gemaakt worden met geloofwaardige verklaringen wat u, gelet op het voorgaande, geenszins deed. Uit het voorgaande blijkt dat u de oprechtheid van uw beweerdte bekering niet heeft aangetoond Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar Iran als aanhanger van het bahaïsme zal manifesteren of als dusdanig zou gepercipieerd worden door uw omgeving of dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw sociale media (CGVS 1, p8) te verwijderen. Uit uw religieus geladen sociale media profiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Wat betreft uw verklaringen en de door u neergelegde kopie van notulen van de lokale geestelijke baha'i-raad van Antwerpen dat u sinds 1 mei 2022 lid bent van de lokale geestelijke baha'i-raad van Antwerpen (CGVS 2, p4 & doc 2) dient bovendien te worden opgemerkt dat uit dit lidmaatschap in uw hoofde –mede aangezien er aan uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht- geen verhoogd (risico)profiel kan worden afgeleid. Zo dient er vooreerst op gewezen te worden dat u uw lidmaatschap van de lokale geestelijke baha'i-raad aan een wel heel besloten groep te danken heeft. Immers, u verklaarde dat er 17 mensen uit de lokale baha'igemeenschap hun stem uitbrachten tijdens de jaarlijkse verkiezing (CGVS 2, p4-5) terwijl de lokale geestelijke raad zelf al uit 9 personen van de lokale baha'i-gemeenschap bestaat (CGVS 2, p6). Gevraagd hoe het komt dat u nog geen jaar nadat u officieel baha'i was geworden reeds lid kon worden van de lokale geestelijke raad, verklaarde u dat dit was omdat u hierin veel interesse had en heel actief was binnen de baha'i-gemeenschap (CGVS 2, p4). Voorwaarden om lid te kunnen worden waren er echter niet (CGVS 2, p5). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de notulen (doc 2) dat 5 van de 9 leden van de geestelijke raad –in tegenstelling tot u- als officier van de lokale geestelijke raad werden benoemd. Gevraagd naar de reden waarom dit zo is, verklaarde u dat de 5 officieren de meeste administratieve verantwoordelijkheid dragen (CGVS 2, p6) en dat de vier andere leden minder administratieve verantwoordelijkheden dragen maar de geestelijke raad volgens de baha'i uit negen –wat voor baha'i een heilig getal is - personen moet bestaan omdat het getal 9 heilig is voor de baha'i (CGVS 2, p6). Uitgenodigd te vertellen over de verantwoordelijkheden die u had bijgekregen sinds uw lidmaatschap van de lokale geestelijke raad, verklaarde u dat u 5 keer in groep en onder begeleiding van meer ervaren personen mee les had gegeven over menselijkheid, liefde, hulp verlenen en nuttig zijn voor de gemeenschap, dit aan in totaal zo'n 12 à 13 kinderen en dat u met andere baha'i-leden -nieuwkomers en anciens- via zoom over baha'i-boeken praat (CGVS 2, p7-8 + 10). Uit dergelijke verklaringen kan er –mede gelet op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten- bijgevolg geenszins worden afgeleid dat u over een verhoogd (risico)profiel zou beschikken. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u als lid van de baha'i gemeenschap een belangrijke rol heeft bekleed. Dat dit niet het geval is blijkt bovendien uit uw uiterst beperkte kennis van de nationale geestelijke raad van Bahai' in België. Gevraagd of u connecties had binnen de nationale geestelijke raad verklaarde u dat dit zo was. Gevraagd naar welke leden u van de nationale raad kende, verklaarde u enkel een zekere B., mijnheer S. en zijn echtgenote bij naam te kennen (CGVS 2, p9). Wanneer het CGVS verder informeert welke functie B. binnen de nationale geestelijke raad heeft, moest u het antwoord schuldig blijven. Over mijnheer S. kon u vertellen dat hij de voorzitter van baha'i is in Europa, over diens echtgenote verklaarde u vaagweg dat zij een verantwoordelijke taak heeft. Later erkende u dat u geen specifieke band of connectie met mijnheer S. had. Evenmin speelt u enige rol in de communicatie tussen de lokale en nationale geestelijke raad (CGVS 2, p9-10).

Voorts blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_d_e_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Bovendien erkende u zelf niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten in België (CGVS 1, p18)

Er kan tot slot nog worden opgemerkt uit uw éénmalige deelname aan een betoging tegen de hoge brandstofprijzen in Iran in 1397 of 1398 (2018/2019 of 2019/2020) geen vrees voor vervolging of ernstige schade kan worden afgeleid. Immers, u vernam hieromtrent nooit iets van de Iraanse autoriteiten (CGVS 1, p10).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen.

Aan uw identiteit, nationaliteit en dat u mee zou gewerkt hebben in het bouwproject 'Iran Mall' wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het *“algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”*.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze concreet te weerleggen. Ten eerste bespreekt hij zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uit Iran waarbij hij nader ingaat op zijn verklaringen in Roemenië, op zijn verklaringen omtrent de relatie met zijn werknemer, op de problemen die zijn werknemer zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten, op zijn eigen lot in Iran en op de informatie die hij heeft gegeven over zijn problemen aan de baha'i-gemeenschap in België. Daarnaast licht verzoeker zijn bekering tot het bahaïsme toe waarbij hij een nader licht schijnt op de verklaringen die hij zou hebben afgelegd over zijn interesse in andere godsdiensten, zijn bekering in België en zijn geloofsactiviteiten in België.

Voorts wordt in het verzoekschrift de samenwerkingsplicht van verweerder beklemtoont alsook het voordeel van de twijfel. Verzoeker concludeert aangaande de vluchtelingenstatus dat verweerder zijn beslissing staaft op elementen die ofwel irrelevant zijn ofwel weerlegd werden en besluit dat verweerder geen serieuze en diepgaande analyse heeft verricht noch een serieuze poging heeft ondernomen om de redenen te begrijpen waarom hij zijn herkomstland is ontvlucht en vandaag niet kan terugkeren.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wordt in ondergeschikte orde gewezen op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.2. Stukken

Op 9 februari 2024 brengt verzoeker een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan verschillende foto's ter staving van zijn religieuze activiteiten in België worden toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten omdat één van zijn werknemers tot de baha'i-gemeenschap behoorde waardoor hij Iran is moeten ontvluchten en hij ondertussen in België is bekeerd tot het baha'isme.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met reden aangegeven dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding uit Iran, namelijk dat hij met de Iraanse autoriteiten in de problemen zou zijn gekomen omdat hij een werknemer van hem die aanhanger was van het baha'isme, ondanks de herasat dit gevraagd had, niet zou hebben ontslagen.

De commissaris-generaal merkt ten eerste pertinent op dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Roemenië totaal andere verklaringen aflegde:

“Zo verklaarde u er Iran te hebben verlaten omdat u reeds twee jaren bekeerd was tot het orthodox-christelijke geloof, omdat u homoseksueel was, uw vriend omwille van diens homoseksualiteit werd opgepakt en hij u vanuit de gevangenis verwittigde dat u ook problemen zou krijgen (beslissing Roemenië, p2-4). Aangaande uw verklaringen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud in Roemenië op aanraden van een ander Iraanse vluchteling niet de waarheid vertelde omdat u zo snel mogelijk van het onderhoud vanaf wou zijn en Roemenië zo snel mogelijk wou verlaten (CGVS 1, p20), dient er opgemerkt te worden dat dergelijke verklaringen in schril contrast staan met uw verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud in Roemenië aflegde, namelijk dat u lang in Roemenië wenste te blijven en u er werk wou vinden (beslissing Roemenië, p2). Bovendien diende u, gevraagd naar wat het ergste zou zijn wat u kon overkomen indien u in Roemenië de waarheid zou vertellen, het antwoord schuldig te blijven en verklaarde u dat u zich enkel baseerde op wat anderen tegen u vertelden. Dergelijke gang van zaken is echter weinig ernstig te noemen. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn echte vluchtmotieven en het tijdstip waarin de problemen zich presenteerden. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de volledigheid kan er nog op gewezen worden dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen die u op het einde van uw tweede onderhoud aflegde, namelijk dat u bij aankomst in Roemenië door de politie twee uren lang in uw ondergoed aan een bank in de sneeuw zou zijn vast geboeid en er geslagen werd (CGVS 2, p13). Immers, gevraagd bij de DVZ of er redenen waren die te maken hadden met uw opvang of behandeling in Roemenië waardoor u niet naar Roemenië zou kunnen overgedragen worden, vertelde u niets over enige mishandelingen in Roemenië en haalde u enkel de socio-economische problemen in het land aan waardoor de politie aan de vluchtelingen zouden vertellen dat zij zo snel mogelijk het land moesten verlaten (DVZ-vragenlijst; vraag 33).”

Verzoeker volhardt dat hij in Roemenië niet de waarheid heeft verteld op aanraden van andere Iraniërs omdat hij zo snel mogelijk uit Roemenië wilde vertrekken. Het lijkt verzoeker duidelijk dat verweerder geen rekening houdt met de beschreven omstandigheden noch met de Roemeense documenten.

Verzoeker wijst in dit verband op zijn verklaringen in Roemenië dat hij aangekomen op 12 december 2019 geen andere keuze had om dan een beschermingsverzoek in te dienen doch hij nooit de intentie heeft gehad om in Roemenië te blijven zoals ook letterlijk blijkt uit de vertaling van de Roemeense beslissing. Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij op spontane wijze verklaard dat hij er werd verplicht een beschermingsverzoek in te dienen doch hij er niet wou blijven en zoals hij reeds had aangegeven in Roemenië dit voor hem een transitland was, aldus verzoeker. In het verzoekschrift wordt tevens aangevoerd dat het Roemeens verhoorverslag niet werd toegevoegd aan het dossier zodat de oorsprong van verzoekers verklaringen niet kan onderzocht worden. Verzoeker vervolgt dat hij na zijn interview in Roemenië duidelijk heeft aangetoond dat hij de intentie niet had om in Roemenië te blijven gezien hij zich reeds enkele weken later in België bevond zonder te wachten op de beslissing in Roemenië. Verzoeker betoogt aldus dat zijn gedrag rechtstreeks ingaat tegen zijn vermeende verklaringen voor de Roemeense asielinstanties.

Voorts wordt in het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker zijn vluchtrelaas in Roemenië heeft uitgevonden op advies van anderen en hij tijdens zijn verhoor overigens vermoed was omwille van de moeilijke, stresserende en traumatische reisweg zonder bijstand van een advocaat. Verzoeker voert aan dat het feit dat hij aanvankelijk de waarheid achterhield in Roemenië niet kan leiden tot de conclusie dat hij in België geen bescherming nodig heeft.

Tot slot wordt in het verzoekschrift ingegaan op de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië waarbij verzoeker nog wijst op zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in Roemenië mensonwaardige en mensonterende behandelingen heeft ondergaan, zoals ook blijkt uit algemene informatie, waardoor het uitgesloten was om er te blijven en waardoor hij gezien de traumatische herinneringen er moeilijk over kan spreken.

Voormeld betoog kan geenszins verweerders pertinente bevindingen die wel degelijk steun vinden in het administratief dossier, ontkrachten.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de Roemeense documenten in het kader van verzoekers beschermingsverzoek aldaar, wel degelijk zijn opgenomen in het dossier met een vertaling (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 3). Verzoeker kan zodoende niet dienstig anders voorhouden.

Uit deze stukken blijkt dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoeker in Roemenië totaal andere verklaringen heeft afgelegd.

Hoewel verzoeker op het CGVS spontaan aangaf in Roemenië een ander relaas te hebben uiteengezet op aanraden van anderen om daar snel mogelijk te kunnen vertrekken, kan verzoeker hiermee zijn manifest uiteenlopende verklaringen en de verschillende vluchtmotieven in Roemenië geenszins verschonen. De Raad stipt aan dat van een verzoeker om internationale bescherming te allen tijde mag worden verwacht dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De reden waarom verzoeker de drastische beslissing heeft genomen om zijn herkomstland te verlaten, betreft een kernelement in het vluchtrelaas, zodat minstens kan worden verwacht dat verzoeker hieromtrent reeds vanaf zijn eerste contact met de bevoegde asielinstanties volledige en coherente verklaringen kan afleggen, ook zonder aanwezigheid van een advocaat. De Raad stipt hierbij aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan dergelijk interview, zeker na een vermoeiende, lange reisweg, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Europese autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze aanbrengt.

Verzoeker werpt op dat hij reeds op het CGVS heeft aangegeven dat hij in Roemenië mensonwaardige en mensonterende behandelingen heeft ondergaan, zoals ook blijkt uit algemene informatie, doch gaat er hiermee aan voorbij dat dit geenszins een weerslag vindt in zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Verzoeker werd bij de DVZ immers uitdrukkelijk gevraagd of hij redenen heeft die zijn verzet tegen een overdracht naar Roemenië zouden rechtvaardigen waarbij hij geenszins gewag heeft gemaakt van slagen en mishandelingen of mensonterende behandelingen doch slechts algemeen aangaf dat er een economische crisis heerst, dat vluchtelingen er niet welkom zijn en

dat hij werd opgepakt door de politie die zijn vingerafdrukken heeft afgenomen en vertelde te moeten vertrekken (Verklaring DVZ van 17 februari 2020, p. 12). Zodoende weet verzoeker met zijn blote beweringen en de verwijzing naar algemene informatie die geenszins betrekking heeft op hem, niet te overtuigen dat hij niet in staat was correcte verklaringen af te leggen in Roemenië.

Bovendien moet de Raad vaststellen dat in casu geenszins stukken voorliggen ter staving van een trauma in Roemenië of elders die verzoeker ervan hebben kunnen weerhouden volwaardige en correcte verklaringen af te leggen tijdens zijn procedure aldaar.

Het gegeven dat verzoeker niet de intentie zou hebben gehad om in Roemenië te blijven, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, te meer verzoeker naast zijn verklaringen in Roemenië dat dit land voor hem een transitland was en alwaar hij werd verplicht om een beschermingsverzoek in te dienen, verder ook uitdrukkelijk aangaf dat hij toch lang in Roemenië wenste te blijven en er werk en een vriend wenste te vinden (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 3, p. 3 van de vertaling).

Het manifest misleidende karakter van verzoekers uitgebreide verklaringen in Roemenië doet wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Bovendien kan naast de vaststelling dat verzoekers vluchtrelaas afwijkt van de vluchtmotieven zoals opgegeven in Roemenië, nog gewezen worden op verdere tegenstrijdige, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen die maken dat geen geloof wordt gehecht aan de in België opgeworpen vluchtmotieven (infra).

Zo wordt er voorts in de bestreden beslissing op terechte wijze vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn relatie met zijn werknemer A., omwille van wiens aanhang tot het bahaïsme hij in de problemen kwam met de Iraanse autoriteiten:

“Zo verklaarde u bij de DVZ dat u in Iran problemen kreeg met de Iraanse autoriteiten omdat u A. had aangenomen en omdat u enkele keren met hem was uit geweest (CGVS-vragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u A. enkel op professioneel vlak kende en u slechts één keer met hem ging eten -nadat u reeds van de herasat had vernomen dat u hem moest ontslaan- om hem te bevragen over zijn religie (CGVS 1, p14-15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u louter uw laatste verklaringen, namelijk dat u slechts één keer met A. ging eten (CGVS 1, p20). Een louter herhalen van een verklaring is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u voor de DVZ ook geen woord hebt gerept over het feit dat de herasat u had gevraagd om A. te ontslaan, wat nochtans de aanleiding van uw problemen was. Integendeel, u verklaarde tijdens dit onderhoud dat u pas na de inval van de autoriteiten in uw kantoor te weten kwam waarom ze naar u op zoek waren – wat zeer bevreemdend is als de herasat u al eerder had gewaarschuwd omtrent A. (CGVS vragenlijst; vraag 3.5).”

Verzoeker betwist dat hij bij de DVZ zou verklaard hebben “meerdere keren” met deze werknemer uit te zijn geweest. Hij stelt verklaard te hebben dat hij één keer met hem was gaan eten en dat zij soms ook spraken dichtbij het gebouw waar zij door iedereen konden gezien worden. Verzoeker bekritiseert het gehoor bij de DVZ waar hij slechts de mogelijkheid kreeg zijn relaas kort uiteen te zetten hetgeen dan ook zonder nuances in één zin werd samengevat. Er wordt in het verzoekschrift ook aangevoerd dat verzoeker op het CGVS heeft aangegeven dat zijn interview bij de DVZ niet al te goed is verlopen en ook fouten heeft moeten rechtzetten.

Verzoeker meent dat het zwak is om een negatieve beslissing te baseren op deze kleine tegenstrijdigheid en volhardt dat hij A. enkel op professioneel vlak kende. Er wordt vervolgd dat verzoeker aangaande de vraag van de herasat om A. te ontslaan niet de kans heeft gekregen om alle details uiteen te zetten. Hij heeft enkel de vervolgingsdaden ten aanzien van zichzelf vermeld zonder die inzake A. te vermelden, aldus verzoeker, en heeft op het CGVS uitgelegd dat hij alles kort heeft kunnen vertellen.

Verzoekers betoog kan allerm minst bovenstaande correcte weigeringsmotieven ombuigen daar hij louter volhardt in één versie van zijn verklaringen en hij geen dienstige elementen bijbrengt die een afdoende verklaring kunnen bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen.

De Raad beklemtoont dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielp procedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

Bovendien stelde verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, na enkele specifieke correcties dat hij bij de DVZ kort ongeveer alles heeft kunnen vertellen zonder dat hij daarbij correcties aanbracht aangaande zijn relatie/contacten met A..

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag op de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Farsi en die hij ter akkoord heeft ondertekend, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

De commissaris-generaal vervolgt op goede gronden:

“Voorts is het merkwaardig dat u niet kon vertellen of ook A. problemen had gekend met de Iraanse autoriteiten. Evenmin wist u of A. nadat de Iraanse autoriteiten op uw werk waren binnengevallen er bleef verder werken (CGVS 1, p16). U vroeg dergelijke zaken nooit, naar eigen zeggen omdat u geen connecties meer had en u er enkel aan dacht om weg te geraken (CGVS 1, p16). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u nadat de Iraanse autoriteiten op uw werk waren binnengevallen wel degelijke nog over contacten beschikte –zowel voor als nadat u Iran verlaten had- waardoor er niet kan ingezien worden waarom u zich niet zou ingelicht hebben over het wedervaren van A.. Zo nam u dadelijk na de inval op uw werk in Iran contact op met uw vriend B. met de vraag of u bij hem kon onderduiken, contacteerde u uw schoonbroer die u vertelde dat u het land moest verlaten (CGVS 1, p12) en had u tijdens de periode dat u bij B. ondergedoken was telefonisch contact met uw moeder die u op de hoogte bracht van een inval in uw ouderlijke woning (CGVS 1, p12). Bovendien kon u ook na uw vertrek uit Iran via uw moeder en zussen, waarmee u nog steeds contact heeft, navraag laten doen naar het wedervaren van A., iets wat u naliet te doen (CGVS 2, p14). Ook over uw eigen lot kon u bitter weinig vertellen. Zo wist u niet of er in Iran een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart en of u reeds bij verstek veroordeeld was. U vroeg aan niemand in Iran om hieromtrent polshoogte te nemen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw moeder oud is en uw zussen bezig zijn met hun leven en hun werk, het systeem in Iran corrupt is en u er het nut niet meer van inziet nu u veilig bent in België (CGVS 1, p17) kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. U had immers de mogelijkheid om (andere) familieleden, een advocaat of andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

Verzoeker benadrukt aangaande de situatie van zijn werknemer dat hij A. enkel op professioneel vlak kende waardoor hij ook niet wist dat hij baha'i was en een familie had. In het verzoekschrift wordt nader toegelicht dat verzoeker niet in contact staat met A. en hij geen enkele mogelijkheid heeft om rechtstreeks aan hem te vragen wat er nog met hem is gebeurd. Voorts wordt aangegeven dat verzoekers schoonbroer het bedrijf van verzoeker had aangeworven als onderaannemer en zij dus niet binnen hetzelfde bedrijf werkten. Hoewel zij aan hetzelfde project werkten meent verzoeker dat het hier om een heel groot project gaat zodat het voor hem onmogelijk was om iedereen op het project te kennen. Verzoeker was trouwens verantwoordelijk voor 300 werknemers. Verzoeker beklemtoont nog dat zijn schoonbroer A. niet kende en ook geen enkele inzage had op wat er intern in het bedrijf van verzoeker gebeurde. Bovendien werd door de schoonbroer geen verdere informatie gevraagd over verzoeker noch A. omdat die zelf niet in de problemen wilde geraken doch hij ondertussen is ontslagen. Daarnaast vervolgt verzoeker dat zijn vriend B., zijn moeder en zussen A. niet kennen en geen banden hebben met verzoekers bedrijf zodat het voor hen onmogelijk was om informatie hierover te hebben waarbij nog wordt gesteld dat verzoeker thans enkel contact heeft met zijn eigen familieleden (en niet met B.) en met een vriend H. die geen werk gerelateerde vriend is. Er wordt tevens betoogd dat verzoeker reeds heeft verklaard dat hij aan zijn eigen veiligheid dacht en zijn overblijvende familieleden in Iran ook niet in gevaar wilde brengen door hen te vragen een onderzoek te voeren naar het lot van A.. Verzoeker concludeert dat het gelet op de bovenstaande elementen heel moeilijk is om informatie te hebben betreffende de huidige situatie van A. zonder zijn eigen familie in gevaar te brengen.

Aangaande zijn eigen lot stelt verzoeker dat geen rekening wordt gehouden met de Iraanse context en stelt hij dat de informatie die van hem wordt verwacht zijn familieleden immers in gevaar kan brengen. Verzoeker licht nog toe dat, zoals verklaard op het CGVS, zijn familie geen officieel document kreeg van de veiligheidsagenten die zijn langsgekomen noch enige oproeping of uitnodiging hebben ontvangen. Er wordt nog geciteerd uit de notities van het persoonlijk onderhoud aangaande deze opzoekingen/bezoeken

bij de familieleden die werden bedreigd en waarbij spullen werden genomen. Verzoeker betoogt dat arrestaties en opzoekingen in Iran op een andere manier dan in België verlopen, namelijk willekeurig en voert aan dat zijn familieleden niet weten welke overheidsinstanties precies naar hun huis zijn gekomen zodat ze niet weten waar ze verdere informatie kunnen bekomen. Tot slot benadrukt verzoeker dat hij de situatie niet wil verergeren door zijn familie te vragen om een onderzoek te voeren naar de beschuldigingen en de huidige stand van zaken, te meer hij niet wil terugkeren naar Iran alwaar het systeem corrupt is.

Verzoeker kan met voorgaand betoog waarin hij voornamelijk volhardt in de elementen die reeds werden aangehaald op het CGVS geen afbreuk doen aan verweerders omstandige en terechte bevindingen. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker en zijn schoonbroer hun familie niet in de problemen wilden brengen door hen te vragen om onderzoek te voeren, kan verzoeker niet verklaren waarom hij of zijn familie niet eens de nood voelden om een beroep te doen op een advocaat om verdere informatie te bekomen, dit te meer gezien de inval van de Iraanse autoriteiten in de ouderlijke woning en de mogelijke ingrijpende gevolgen ervan (eerste persoonlijk onderhoud, p. 17). De Raad is in casu van oordeel dat verzoekers gebrekkige kennis en zijn nalatende houding meer informatie te verkrijgen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de gevolgen/stand van zaken ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde voldoende duiding te kunnen verschaffen omtrent het lot van zijn werknemer A. en zijn eigen lot ondanks de beweerde ernstige feiten.

De Raad treedt verder volgende motieven bij:

“Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van bahai's in Iran te vinden is. De Bahá'i International Community ziet het als haar plicht om de Iraanse bahai's een stem te geven. Zo werd de website iranbahaipersecution.bic.org in het leven geroepen met de bedoeling de vervolging van bahai's te documenteren. Tevens worden er geregeld rapporten uitgebracht waarin vervolgte bahai's met naam en toenaam genoemd worden. In dit verband is het uiterst frappant dat u de baha'i-gemeenschap in België –waartoe u gezien uw bekering tot het Bahaïsme op 30 maart 2021 behoort- zelfs niet eens in kennis stelde van de problemen die u en uw familie in Iran zouden ondervonden hebben omwille van de vervolging van baha'i in Iran (CGVS 1, p17). De ernst van de vervolging van de bahai's in Iran en het feit dat de baha'i-gemeenschap zo bedreven is om deze in kaart te brengen indachtig, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hen op de hoogste stelde van uw problemen in Iran, quod non in casu. Gevraagd of u de reden waarom u Iran diende te verlaten of de problemen die uw familie meemaakte in Iran niet bij de baha'i-gemeenschap aankaatte, kwam u niet verder dan te verklaren dat u dit niet deed omdat niemand u hiernaar gevraagd heeft, omdat u geen open boek bent en u niet over uw persoonlijke problemen spreekt (CGVS 1, p17). Dat u uw medegelovigen in België niet op de hoogte bracht van de problemen die in Iran ontstaan waren omwille van uw weigering een baha'i te ontslaan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

In het verzoekschrift wordt uitgelegd dat het onderwerp gevoelig ligt omdat veel andere leden van de gemeenschap het slachtoffer zijn geweest van vervolgingen in Iran omdat zij zelf baha'i zijn. Verzoeker meent dat de vervolgingen die hij in Iran heeft gekend dan ook niet bijzonder zijn als deze vergeleken worden met de vervolgingsfeiten tegenover de andere leden van de gemeenschap die ook vreselijke dingen hebben meegemaakt in Iran omdat zij zelf baha'i waren in tegenstelling tot verzoeker die zich heeft bekeerd in Europa. Verzoeker stelt dat hij zich niet legitiem voelt om over zijn eigen problemen te praten. Daarnaast geeft verzoeker aan dat de persoonlijke vervolgingen in Iran dan ook een onderwerp zijn die moeilijk aan bod komen tussen de leden van de gemeenschap omdat zij geen slechte en traumatische herinneringen willen doen opflakkeren bij de anderen. De leden spreken over hun geloof, over een hergeboorte na de vervolgingen, over hun geloofsbeleving als groep maar niet zozeer over hun persoonlijke belevingen, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat hij trouwens reeds aangaf dat 'ik' in het bahaïsme niet bestaat. In het verzoekschrift wordt verder gesteld dat de culturele context helemaal anders is in Iran dan in België: waar men in België gemakkelijk over zijn persoonlijke problemen vertelt, is dit niet het geval binnen de Iraanse context, die nog fel is gebaseerd op de protocol en respect voor hiërarchie. Tot slot wordt aangestipt dat verzoeker overigens heeft verklaard dat hij heel introvert is en niet graag over zijn problemen praat zodat verweerder hier duidelijk een subjectieve analyse maakt van verzoekers karakter.

Verzoeker overtuigt allerminst. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt aangaande de gevoeligheid van het onderwerp, blijkt immers uit de door verweerder bijgebrachte informatie dat de baha'i-gemeenschap een groot belang hecht aan het documenteren van de vervolging van bahai's (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 2). Verzoeker kan zich in de gegeven specifieke

omstandigheden zodoende niet verschuilen achter de verwijzingen naar de Iraanse culturele context en achter het betoog dat hij zich niet legitiem voelt om over zijn eigen problemen te praten en dat hij een introvert is te meer gelet op zijn rol binnen de lokale geestelijke raad van de baha'i in Antwerpen waardoor hij actiever zou zijn door bijvoorbeeld gesprekken te voeren of lessen te organiseren met ouders en nieuwkomers alsook kinderen wat niet meteen te rijmen valt met een introvert karakter (tweede persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

Gelet op het belang van dergelijke informatie voor de baha'i-gemeenschap kon van verzoeker in de gegeven context aldus wel degelijk redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze voor de baha'i-gemeenschap relevante informatie zou gedeeld hebben.

Waar verzoeker meent dat verweerder een subjectieve analyse heeft gemaakt van zijn karakter en verklaringen, dient opgemerkt dat verweerder zich uitdrukkelijk heeft gesteund op informatie die werd toegevoegd aan het dossier inzake de baha'i-gemeenschap. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet objectief zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In acht genomen wat voorafgaat besluit de commissaris-generaal met reden dat aangezien er niet langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij in de problemen kwam met de Iraanse autoriteiten omdat hij A., een baha'i, niet ontsloeg – waardoor hij werd beschuldigd een ongelovige en baha'i te zijn –, er evenmin nog geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat de Iraanse autoriteiten omwille hiervan na zijn vertrek uit Iran hem zouden gezocht hebben of dat zijn zus Z., die leerkracht is in Iran, omwille hiervan slechts 14 lessen heeft gekregen in plaats van de 30 lessen die zij in het verleden kreeg.

2.3.4.3. Aangaande verzoekers bekering tot het bahaïsme wijst de Raad er vooreerst op dat volgens artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, lid 1, b), van de richtlijn 2011/95/EU, het begrip godsdienst "*onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald*" omvat.

Het Hof van Justitie heeft reeds benadrukt dat deze bepaling een ruime uitlegging geeft aan het begrip 'godsdienst' door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 78).

Voorts heeft het Hof ook geoordeeld dat artikel 2, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU "*aldus moet worden uitgelegd dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op diens persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek strekkende tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus mogen die autoriteiten van de asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet*" (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 80).

Het Hof van Justitie heeft verder nog gesteld dat "*in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.*" (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging.

Deze bekering tot een andere godsdienst moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker in concreto aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het bahaïsme overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid ("*a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance*"; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen.

Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor en het proces van bekering. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen 'compenseren', mits de verzoeker in staat is daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te 'compenseren'.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven. Van een verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op een coherente en geloofwaardige wijze de daadwerkelijkheid en oprechtheid van zijn beweerde bekering en van zijn geloofsbeleving aannemelijk kan maken.

In casu dient er reeds opgemerkt te worden dat er gelet op de vaststellingen onder 2.3.4.2. geen geloof meer gehecht kan worden aan het feit dat verzoeker in België oprechte interesse in het bahaïsme zou hebben gekregen. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat, indien deze zaken in Iran niet gebeurd

waren, hij ook geen interesse zou hebben gekregen in een andere religie (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6, 18-19).

In dit verband kan voorts gewezen worden op de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn persoonlijke onderhouden geen coherente verklaringen aflegde inzake de interesse die hij in Iran in andere godsdiensten zou hebben gehad, wat de oprechtheid van zijn interesse in het bahaïsme verder ondermijnt. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste onderhoud dat hij in Iran gelovig was en interesse had in andere religies (eerste persoonlijk onderhoud, p. 19). Tijdens zijn tweede onderhoud verklaarde hij echter dat hij sinds zijn 17 of 18 jaar geen geloof meer had (tweede persoonlijk onderhoud, p. 3) en dat hij in Iran geen interesse had in ander geloofsovertuigingen, alwaar hij naar eigen zeggen niet aan dacht omdat hij met vrienden naar feestjes ging (tweede persoonlijk onderhoud, p. 4). Door verweerder een gedeeltelijke lezing van zijn verklaringen te verwijten en erop te wijzen dat hij tijdens zijn tweede onderhoud duidelijk heeft uitgelegd dat hij eerder geloofsactiviteiten had doch hij minder is beginnen geloven vanaf zijn zeventiende met wel altijd een connectie tot zijn eigen God, kan verzoeker geenszins zijn eigen uitdrukkelijke verklaringen tijdens het eerste onderhoud opzij schuiven. Verzoeker betoogt nog dat een geloofsbeleving heel complex is die niet in één zin kan samengevat worden en meent dat hij tijdens zijn eerste onderhoud niet de nodige nuances kon aanbrengen. Er kan evenwel uit verzoekers eerste persoonlijk onderhoud geenszins afgeleid worden dat verzoeker werd verhinderd de nodige nuances aan te brengen en zijn antwoord diende te beperken tot één zin (eerste persoonlijk onderhoud, p. 19). Bovendien werd verzoeker op het einde van dit onderhoud nog expliciet gevraagd of hij vragen of opmerkingen had waarop hij negatief antwoordde (eerste persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Dat de geloofsbelevingen in Iran volgens verzoeker geen kernelement van het relaas is, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Immers is de eerdere geloofsbeleving en de houding ten aanzien van geloofsovertuigingen wel degelijk een relevant element die mee in overweging wordt genomen bij de beoordeling van het bekeringsproces en de persoonlijke betekenis ervan.

Wat de beweerde bekering in België betreft, benadrukt de Raad dat voor verzoeken om internationale bescherming die gebaseerd zijn op geloofsactiviteiten die werden ontwikkeld in het gastland ("*réfugié sur place*"), er vaak bijzondere bezorgdheden dan wel ernstige twijfels kunnen rijzen met betrekking tot de daadwerkelijkheid en oprechtheid van een bekering en dus de geloofwaardigheid van de bekering en geloofsovertuiging (zie in deze zin EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 123). Of geloofsactiviteiten, ontwikkeld in het gastland, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen, moet dan ook worden bepaald door een zorgvuldig onderzoek van de omstandigheden van de zaak.

In eerste instantie is een nauwgezet en grondig onderzoek vereist naar de omstandigheden en de oprechtheid van de bekering *sur place*. Het is aan verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn bekering *sur place* voortvloeit uit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering kan worden aangenomen, moeten vervolgens de gevolgen van deze bekering bij terugkeer naar het land van herkomst worden beoordeeld en moet aan de hand van landeninformatie worden nagaan of een vrees voor vervolging objectief gegrond is.

Niettemin, ook in die gevallen waar er geen sprake is van een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering, doch enkel van geloofsactiviteiten die in het gastland werden ontwikkeld uitsluitend met het doel om de nodige voorwaarden te scheppen om aldaar internationale bescherming te kunnen bekomen, dringt een onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging zich op.

Artikel 48/6, § 5, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat bij de beoordeling van een beschermingsverzoek rekening moet worden gehouden met de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Dit artikel vormt de gedeeltelijke omzetting van artikel 4, § 3, d) van de richtlijn 2011/95/EU. Uit de memorie van toelichting blijkt namelijk dat de voorwaarde in artikel 4, § 3, d), van deze richtlijn, met name de vraag of de activiteiten uitsluitend tot doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, niet werd overgenomen bij de omzetting ervan in de Vreemdelingenwet, gezien een eventuele weigeringsbeslissing niet alleen zou kunnen worden gemotiveerd door die vaststelling (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 48).

Wat er ook van zij, beide artikelen vereisen dat wordt beoordeeld of de activiteiten *sur place* aanleiding kunnen geven tot vervolging of ernstige schade, ongeacht of ze te goeder dan wel te kwader trouw worden uitgevoerd.

Twijfels over bepaalde elementen van het relaas of over de oprechtheid van verzoeker nemen immers niet weg dat de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, moeten worden getoetst.

Of er nu sprake is van een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering sur place of niet, van belang is dat de relevante feitelijke omstandigheden van de zaak worden vastgesteld en dat de objectieve risico's bij terugkeer naar het land van herkomst worden onderzocht. Bij de beoordeling hiervan zijn de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vervolgd en de ernst van de vervolging van cruciaal belang. Dit houdt in dat wordt nagegaan welke geloofsactiviteiten in het gastland daadwerkelijk worden uitgeoefend, ongeacht de persoonlijke motieven achter deze geloofsactiviteiten, of deze activiteiten ter kennis zijn gekomen of kunnen komen van de mogelijke actoren van vervolging, zoals de overheden van het land van herkomst, hoe deze geloofsactiviteiten waarschijnlijk door de overheden van het land van herkomst zullen worden gezien en opgevat, alsook hoe het gedrag en de motieven erachter zullen worden gepercipieerd, met name of de aangehaalde geloofsactiviteiten zouden kunnen leiden tot de toeschrijving van een geloofsovertuiging die negatief zou kunnen worden beoordeeld door de nationale overheden en aanleiding zou kunnen geven tot vervolging.

Geloofsactiviteiten die in het gastland werden ontwikkeld uitsluitend met het doel om de nodige voorwaarden te scheppen om internationale bescherming te kunnen bekomen, zullen in beginsel geen aanleiding geven tot een gegronde vervolgingsvrees indien het opportunistische of onoprechte karakter van deze geloofsactiviteiten duidelijk is voor de overheden van het land van herkomst én er zich geen ernstige nadelige gevolgen zullen voordoen bij terugkeer naar het land van herkomst. Er kan immers niet worden uitgesloten dat actoren van vervolging geen rekening zullen houden met het opportunistisch dan wel onoprechte karakter van de geloofsactiviteiten in het gastland, bv. omdat het hen niet uitmaakt of omdat ze niet geloven dat de bekering slechts geveinsd was om internationale bescherming te kunnen verkrijgen (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 123, 144-145; EHRM 5 november 2019, nr. 32218/17, A.A./Zwitserland, par. 49; EHRM 26 april 2022, nr. 29836/20, M.A.M./Zwitserland, par. 67; EHRM 7 januari 2014, nr. 58802/12, A.A./Zwitserland, par. 40-43; UNHCR, "Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 28 april 2004, par. 34-36; UNHCR, "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection", 2019, par. 96; EUAA, "Qualification for International Protection - Judicial analysis Second edition", 2023, p. 156-172).

De Raad vervolgt dat een bekering op verschillende manieren tot stand kan komen. De factor 'tijd' kan een rol spelen en ook de mate van emotionele betrokkenheid versus rationele afweging. Een bekering heeft niet altijd een duidelijk beginpunt en vaak ook geen duidelijk eindpunt; het kan een doorgaande verandering zijn die steeds meer tot verdieping kan komen. Niet in alle gevallen is er meteen sprake van een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, maar kan er sprake zijn van geloofsgroei.

De Raad herhaalt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat het gegeven dat verzoeker in Roemenië verklaarde reeds in Iran te zijn bekeerd, dit tot het orthodox christelijke geloof en het gegeven dat geen geloof wordt gehecht aan de rechtstreekse vluchtmotieven zoals aangehaald in de Belgische beschermingsprocedure (zie 2.3.4.2.) reeds een eerste ernstige negatieve indicatie vormen voor de geloofwaardigheid van verzoekers bekering tot het bahaïsme na aankomst in België.

In de bestreden beslissing geeft de commissaris-generaal verder met reden het volgende aan:

"Dat u in België geregistreerd bent als baha'i en u binnen de baha'i-gemeenschap activiteiten heeft, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw bekering enkele documenten kon neerleggen (doc 1, 2, 3, 4, 5, 8 & 9) toont echter niet aan dat uw bekering tot het bahaïsme ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk gemaakt worden met geloofwaardige verklaringen wat u, gelet op het voorgaande, geenszins deed. Uit het voorgaande blijkt dat u de oprechtheid van uw beweerde bekering niet heeft aangetoond. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar Iran als aanhanger van het bahaïsme zal manifesteren of als dusdanig zou gepercipieerd worden door uw omgeving of dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij

een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw sociale media (CGVS 1, p8) te verwijderen. Uit uw religieus geladen sociale media profiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.”

Verzoeker herhaalt zijn persoonlijke redenen die ertoe geleid zouden hebben dat hij bekeerd is tot het bahaïsme, doch de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal hiermee reeds rekening heeft gehouden. Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dat het grotendeels herhalen van zijn bekeringsproces en zijn persoonlijke redenen die reeds werden aangehaald tijdens zijn persoonlijke onderhouden en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat zijn argumenten en aangehaalde redenen niet wijzen op een persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging en dat hij niet heeft kunnen overtuigen omwille van een oprechte, diepere overtuiging te zijn bekeerd.

Verzoeker kan overigens niet dienstig voorhouden als zou hij niet afdoende bevraagd zijn geweest over zijn bekering gelet op de omstandige gehoren, zijnde twee persoonlijke onderhouden op het CGVS, alwaar hij omstandig en uitvoerig werd bevraagd omtrent zijn eerste contacten met het bahaïsme, zijn kennismaking met het bahaïsme in België, zijn religieuze opvoeding en zijn religieuze activiteiten. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden dat hij geen enkele vraag werd gesteld over het bahaïsme zoals de boeken, leringen, bekende personen, geschiedenis nu hij wel degelijk werd bevraagd aangaande bijvoorbeeld de voorwaarden om lid te worden van de lokale geestelijke raad alsook over het aantal bahai's die gevestigd zijn in dat gebied, de leden van die raad, zijn lessen aan de hand van boeken en verder aangaande de nationale raad alsook aangaande zijn kennis omtrent de documentatie van de bahai-gemeenschap over vervolgingen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 4-7, 9-10; eerste persoonlijk onderhoud, p. 17).

Bovendien stipt de Raad aan dat zelfs indien verzoeker enige kennis over het bahaïsme heeft, dergelijke kennis via studie verworven kon worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte baha'i is en zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging.

Verzoeker benadrukt verder zijn geloofsactiviteiten in België waarbij kan gewezen worden op volgende omstandige motieven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw verklaringen en de door u neergelegde kopie van notulen van de lokale geestelijke baha'i-raad van Antwerpen dat u sinds 1 mei 2022 lid bent van de lokale geestelijke baha'i-raad van Antwerpen (CGVS 2, p4 & doc 2) dient bovendien te worden opgemerkt dat uit dit lidmaatschap in uw hoofde –mede aangezien er aan uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht- geen verhoogd (risico)profiel kan worden afgeleid. Zo dient er vooreerst op gewezen te worden dat u uw lidmaatschap van de lokale geestelijke baha'i-raad aan een wel heel besloten groep te danken heeft. Immers, u verklaarde dat er 17 mensen uit de lokale baha'igemeenschap hun stem uitbrachten tijdens de jaarlijkse verkiezing (CGVS 2, p4-5) terwijl de lokale geestelijke raad zelf al uit 9 personen van de lokale baha'i-gemeenschap bestaat (CGVS 2, p6). Gevraagd hoe het komt dat u nog geen jaar nadat u officieel baha'i was geworden reeds lid kon worden van de lokale geestelijke raad, verklaarde u dat dit was omdat u hierin veel interesse had en heel actief was binnen de baha'i-gemeenschap (CGVS 2, p4). Voorwaarden om lid te kunnen worden waren er echter niet (CGVS 2, p5). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de notulen (doc 2) dat 5 van de 9 leden van de geestelijke raad –in tegenstelling tot u- als officier van de lokale geestelijke raad werden benoemd. Gevraagd naar de reden waarom dit zo is, verklaarde u dat de 5 officieren de meeste administratieve verantwoordelijkheid dragen (CGVS 2, p6) en dat de vier andere leden minder administratieve verantwoordelijkheden dragen maar de geestelijke raad volgens de baha'i uit negen –wat voor baha'i een heilig getal is - personen moet bestaan omdat het getal 9 heilig is voor de baha'i (CGVS 2, p6). Uitgenodigd te vertellen over de verantwoordelijkheden die u had bijgekregen sinds uw lidmaatschap van de lokale geestelijke raad, verklaarde u dat u 5 keer in groep en onder begeleiding van meer ervaren personen mee les had gegeven over menselijkheid, liefde, hulp verlenen en nuttig zijn voor de gemeenschap, dit aan in totaal zo'n 12 à 13 kinderen en dat u met andere baha'i-leden -nieuwkomers en anciens- via zoom over baha'i-boeken praat (CGVS 2, p7-8 + 10). Uit dergelijke verklaringen kan er –mede gelet op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten- bijgevolg geenszins worden afgeleid dat u over een verhoogd (risico)profiel zou beschikken. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u als lid van de baha'i gemeenschap een belangrijke rol heeft bekleed. Dat dit niet het geval is blijkt bovendien uit uw uiterst beperkte kennis van de nationale geestelijke raad van Bahai' in België. Gevraagd of u connecties had binnen de nationale geestelijke raad verklaarde u dat dit zo was. Gevraagd naar welke leden u van de nationale raad kende, verklaarde u enkel een zekere B., mijnheer S. en zijn echtgenote bij naam te kennen (CGVS 2, p9). Wanneer het CGVS verder informeert welke functie B. binnen de nationale geestelijke raad heeft, moest u het antwoord schuldig blijven. Over mijnheer S. kon u vertellen dat hij de

voorzitter van baha'i is in Europa, over diens echtgenote verklaarde u vaagweg dat zij een verantwoordelijke taak heeft. Later erkende u dat u geen specifieke band of connectie met mijnheer S. had. Evenmin speelt u enige rol in de communicatie tussen de lokale en nationale geestelijke raad (CGVS 2, p9-10).

Voorts blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Bovendien erkende u zelf niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten in België (CGVS 1, p18)."

Verzoeker meent een vooraanstaande positie te hebben in de baha'i gemeenschap in België en benadrukt dat hij actief is in deze gemeenschap. Hij beklemtoont voorts zijn verkiezing en de procedure hierbij alsook zijn verantwoordelijkheden en taken in dit verband.

Door louter te volharden in zijn verklaringen op het CGVS en verweerders analyse en gevolgtrekkingen te bekritisieren, die steun vinden in door hemzelf geschetste context en in de beschikbare landeninformatie, kan verzoeker voorgaande pertinente, concrete overwegingen geenszins ontkrachten. De Raad stipt aangaande verzoekers lidmaatschap en rol binnen lokale geestelijke raad van de baha'i in Antwerpen nog aan dat hoewel deze elementen en de voorgelegde stukken alsook foto's middels de aanvullende nota dienen te worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling het uitgangspunt evenwel blijft dat het aan verzoeker toekomt overtuigende verklaringen af te leggen over zijn beweerde bekering en dat zijn lidmaatschap en de voorgelegde stukken niet als alleenstaand gezien kunnen worden binnen het beschermingsverzoek, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en in samenhang met verzoekers verklaringen over zijn bekering(sproces) naar het baha'isme moeten worden beoordeeld. Het voorleggen van een lidkaart en een attest waarin verzoeker werd verkozen om te zetelen in de lokale geestelijke raad alsook het voorleggen van verschillende foto's laat immers verzoekers verantwoordelijkheid onverlet om zelf overtuigende verklaringen af te leggen over zijn beweerde bekering en het proces dat daartoe geleid heeft.

Gelet op voorgaande inhoudelijke en concrete bemerkingen van verweerder aangaande verzoekers verkiezing en rol in de lokale geestelijke raad en zijn beperkte kennis van de nationale geestelijke raad, volstaan dit gegeven en de bijgebrachte foto's op zich niet om een daadwerkelijk en oprechte bekering aan te nemen, te meer verzoeker in het kader van zijn Verklaring DVZ van 17 februari 2020 nog aangaf moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6) en zich pas op 30 maart 2021, een jaar eerder dan zijn verkiezing, officieel bekeerde tot het baha'isme (eerste persoonlijk onderhoud, p. 5-6).

Daarnaast moet de Raad volledigheidshalve opmerken dat verzoeker verklaarde niet veroordeeld te zijn geweest door een rechtbank en geen kennis te hebben van een hangend proces (Vragenlijst van 10 februari 2021, vraag 2; eerste persoonlijk onderhoud, p. 17).

Zodoende wordt, verzoekers ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas in acht genomen, niet aannemelijk gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers bekering.

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad stipt aan dat nu aan de daadwerkelijkheid en oprechtheid van verzoekers beweerde bekering tot het baha'isme geen geloof kan worden gehecht, hij derhalve niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst, Iran, dit geloof zal aanhangen en zich daar als bahai zal manifesteren, noch dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Waar verzoeker geen daadwerkelijke en oprechte bekering tot het baha'isme aannemelijk heeft gemaakt, wordt bijgevolg in casu ook geen gegronde vrees voor vervolging op grond hiervan aannemelijk gemaakt.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn beweerde bekering daadwerkelijk en oprecht is zodat niet kan uitgegaan worden van een geloofwaardige bekering, maakt hij ook niet aannemelijk dat hij daardoor in concreto in de negatieve aandacht van zijn nationale autoriteiten zou staan. Er is in casu geen sprake van een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging en geloofspraktijk die verzoeker verder zal zetten in zijn land van herkomst.

2.3.4.4. Tot slot wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Er kan tot slot nog worden opgemerkt uit uw éénmalige deelname aan een betoging tegen de hoge brandstofprijzen in Iran in 1397 of 1398 (2018/2019 of 2019/2020) geen vrees voor vervolging of ernstige schade kan worden afgeleid. Immers, u vernam hieromtrent nooit iets van de Iraanse autoriteiten (CGVS 1, p10).”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer kan verzoeker geen afbreuk doen aan deze motieven.

2.3.4.5. Wat de situatie betreft van terugkeerders merkt de Raad op dat uit de recente COI focus *“IRAN-Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten”* van 10 mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt. Op basis van de beschikbare informatie blijkt dat de meeste in het buitenland wonende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verificerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (de COI Focus van 10 mei 2023, p. 9).

De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (de COI Focus van 30 maart 2020, p. 15, 17; de COI Focus van 10 mei 2023, p. 33-35, met verwijzing naar het DFAT-rapport van 14 april 2020, p. 69-70). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofde niet aantoonde of aannemelijk maakte. Daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers beweerd bekering, moet erop gewezen worden dat er geen concrete en objectieve gegevens voorhanden zijn of aannemelijk worden gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers beweerd bekering of dat verzoeker in Iran als bekeerling gepercipieerd zou worden. Zo brengt hij geen concrete, objectieve en geloofwaardige aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of zouden kunnen komen van zijn religieuze activiteiten in België en hij maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor, mede gelet op zijn onoprechte bekering, in concreto in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou komen te staan. Waar verzoeker niet kan overtuigen tot het bahaïsme bekeerd te zijn vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, kunnen zijn activiteiten op sociale media en zijn activiteiten binnen de lokale geestelijke baha'i raad in dit kader evenmin overtuigen van een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering, noch van een risico dat de Iraanse autoriteiten kennis hebben of zouden kunnen hebben van zijn activiteiten. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Verzoeker blijft in gebreke aan de hand van concrete, aannemelijke elementen aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten van zijn activiteiten in België op de hoogte zouden zijn (of kunnen komen) of dat zij hem hier online zouden monitoren. Hierbij kan verder gewezen worden op de (meest recente) COI Focus van 10 mei 2023, waaruit kan vastgesteld worden dat, niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is en de internetsurveillance sinds de dood van Mahsa Amini in september

2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid is opgevoerd (p. 22-23), de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens een geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt. De invloed die een persoon heeft, bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime, zoals het aantal volgers dat iemand heeft waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk genoeg wordt geacht (p. 20-21). Uit het geheel van de landeninformatie blijkt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn. In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, hij verklaarde, buiten één enkele deelname aan een betoging in 2018/2019 of 2019/2020 in Iran, niet politiek actief te zijn en geen politieke activiteiten of sympathieën te hebben, zij het in België of eerder in Iran (vragenlijst van 10 februari 2021, vraag 3; eerste persoonlijk onderhoud, p. 10) en hij niet aantoonde op sociale media 10.000 volgers te hebben, in tegendeel. Verder blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek uit Iran reeds in de negatieve aandacht stond van de Iraanse overheden en kan evenmin blijken dat verzoeker reeds het voorwerp zou zijn geweest van een monitoring van zijn sociale media. Gelet op het onoprechte en dus ongeloofwaardig karakter van zijn beweerde bekering die wijzen in de richting van opportunisme kan voorts van verzoeker worden verwacht dat hij voorafgaand aan een terugkeer naar Iran, inclusief voorafgaand aan het aanvragen van een *laissez-passer*, de betreffende activiteiten (al dan niet op sociale media) staakt, alsook zijn berichten op sociale media en zelfs zijn volledig account verwijderd.

Uit de landeninformatie blijkt dus dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.).

Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend

antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielaanvraag betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Door te volharden in zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens zijn bekering en te wijzen op een algemene informatie aangaande de vervolging van bahai's brengt verzoeker, die geen oprechte bekering aannemelijk heeft gemaakt, geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn. Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie en rapporten over de situatie van bahai's in Iran voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar het land van herkomst werkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.6. De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.4.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU